

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 486/2025-56

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ladislava Duditša a sudcov Libora Duľu a Rastislava Kaššáka (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky **PROMETHEUS, s.r.o.**, Štefánikova 18, Humenné, IČO 46 767 631, zastúpenej advokátkou JUDr. Janou Šepel'ovou, Námestie slobody 25, Humenné, proti príkazom Okresnej prokuratúry Humenné č. k. Pv 278/23/7702-9 z 20. decembra 2023 a č. k. Pv 278/23/7702-10 z 20. decembra 2023 a proti postupu Okresnej prokuratúry Humenné v konaní vedenom pod sp. zn. Pv 278/23/7702 a o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDAKOVANÉ] zastúpenej advokátkou JUDr. Janou Šepel'ovou, Námestie slobody 25, Humenné, proti príkazom Okresnej prokuratúry Humenné č. k. Pv 278/23/7702-9 z 20. decembra 2023 a č. k. Pv 278/23/7702-10 z 20. decembra 2023 a proti postupu Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Trnave v bližšie neoznačenom konaní takto

rozhodol:

Ústavné sťažnosti **odmieta**.

Odôvodnenie:

I.

Ústavné sťažnosti sťažovateľiek a skutkové okolnosti prípadu

1. Sťažovateľka PROMETHEUS, s.r.o. (ďalej aj „sťažovateľka 1“), sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 14. januára 2024 domáha vyslovenia porušenia základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), podľa čl. 11 ods. 1 a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) v spojení s čl. 1 ods. 1 a 2, čl. 2 ods. 2 a 3 a čl. 13 ods. 2, 3 a 4 ústavy príkazmi Okresnej prokuratúry Humenné (ďalej len „okresná prokuratúra“) č. k. Pv 278/23/7702-9 z 20. decembra 2023 (ďalej aj „napadnutý príkaz 1“) a č. k. Pv 278/23/7702-10 z 20. decembra 2023 (ďalej aj „napadnutý príkaz 2“; spolu aj „napadnuté príkazy“) a nesprávnym úradným postupom okresnej prokuratúry v konaní vedenom pod sp. zn. Pv 278/23/7702 (ďalej len

„napadnutý postup okresnej prokuratúry“). Sťažovateľka 1 navrhuje odložiť vykonateľnosť napadnutých príkazov až do rozhodnutia ústavného súdu vo veci samej. Ďalej navrhuje napadnuté príkazy okresnej prokuratúry zrušiť, zakázať okresnej prokuratúre porušovať jej označené základné práva a slobody, priznať jej finančné zadosťučinenie 20 000 eur a náhradu trov konania pred ústavným súdom.

2. Sťažovateľka [REDAKOVANÉ] (ďalej aj „sťažovateľka 2“, spolu so sťažovateľkou 1 ďalej aj „sťažovateľky“) sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 19. februára 2024 domáha vyslovenia porušenia základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy, podľa čl. 11 ods. 1 a čl. 36 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu v spojení s čl. 1 ods. 1 a 2, čl. 2 ods. 2 a 3 a čl. 13 ods. 2, 3 a 4 ústavy príkazom 1 a príkazom 2 vydanými okresnou prokuratúrou a nesprávnym úradným postupom Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Trnave (ďalej len „polícia“) v bližšie neoznačenom konaní (ďalej len „napadnutý postup polície“). Sťažovateľka 2 navrhuje odložiť vykonateľnosť napadnutých príkazov až do rozhodnutia ústavného súdu vo veci samej. Ďalej navrhuje napadnuté príkazy okresnej prokuratúry a iný zásah polície zrušiť, zakázať okresnej prokuratúre a polícii porušovať označené základné práva a slobody, priznať jej finančné zadosťučinenie 20 000 eur a náhradu trov konania pred ústavným súdom.

3. Ústavná sťažnosť sťažovateľky 1 a ústavná sťažnosť sťažovateľky 2 boli uznesením sp. zn. PLs. ÚS 25/2024 z 20. marca 2024 spojené na spoločné konanie.

4. Z ústavných sťažností a ich príloh vyplýva, že sťažovateľka 1, v mene ktorej koná sťažovateľka 2 ako štatutárny orgán (konateľka), uzavrela so spoločnosťou Unicredit Fleet Management, s.r.o., zmluvu o operatívnom lízingu a nájomné zmluvy na dve motorové vozidlá. Vzhľadom na to, že sťažovateľka 1 bola v omeškaní so splácaním nájomného, Unicredit Fleet Management, s.r.o., odstúpila od zmluvy o operatívnom lízingu a žiadala sťažovateľku 1 o bezodkladné vydanie motorových vozidiel, čo sťažovateľka 1 neurobila a vozidlá si ponechala. Na tomto skutkovom základe okresná prokuratúra nariadila napadnutými príkazmi zaistenie hnutelných vecí – predmetných osobných motorových vozidiel – v súvislosti so začatím trestného stíhania pre zločin neoprávneného používania motorového vozidla podľa § 217 ods. 1 a 4 písm. a) Trestného zákona. Dňa 20. decembra 2023, tesne po prekročení hranice Slovenskej republiky, boli predmetné motorové vozidlá zaistené políciou na základe napadnutých príkazov. Sťažovateľka 2 ako užívateľka motorových vozidiel bola s obsahom napadnutých príkazov oboznámená počas toho istého dňa v nočných hodinách po tom, ako bola políciou zadržovaná.

II.

Argumentácia sťažovateľiek

5. Sťažovateľky v ústavných sťažnostiach v podstatnom zhodne uvádzajú, že pri vydaní napadnutých príkazov okresná prokuratúra otázku vlastníckeho práva k predmetným motorovým vozidlám vyvodila z údajov v príslušnom technickom preukaze, ktoré majú podľa sťažovateľiek len informatívny charakter a nemusia deklarovať skutočného vlastníka. Taktiež sa uspokojila s tvrdením Unicredit Fleet Management, s.r.o., o tom, že platne odstúpila od zmluvy o operatívnom lízingu a je oprávneným vlastníkom motorových vozidiel.

6. Sťažovateľky tvrdia, že v trestnom konaní vedenom pre trestný čin podľa § 217 Trestného zákona je potrebné riešiť otázku platnosti a účinnosti právneho titulu, na základe ktorej je zverené

motorové vozidlo v oprávnenom užívaní, resp. otázku vlastníckeho práva k motorovému vozidlu, ktoré má byť predmetom neoprávneného používania. Túto otázku samotný Trestný zákon nerieši, preto ju musia orgány činné v trestnom konaní posudzovať podľa príslušných ustanovení občianskeho, resp. obchodného hmotného práva a až na základe takéhoto právneho posúdenia môžu dospieť k ústavne konformnému záveru o tom, či páchatel' používal neoprávnené cudzie (zverené) motorové vozidlo, resp. či páchatel' používal cudzie (zverené) motorové vozidlo.

7. Otázka platnosti a účinnosti relevantných právnych titulov, na základe ktorých bolo právo na užívanie predmetných motorových vozidiel udelené, nebola okresnou prokuratúrou podľa sťažovateľiek právne posúdená nielen správne, ale nebola posúdená vôbec. Sťažovateľky sa domnievajú, že medzi sťažovateľkou 1 a Unicredit Fleet Management, s.r.o., došlo k platnému uzatvoreniu kúpnej zmluvy na predmetné motorové vozidlá, na základe ktorej sa stala vlastníkom vozidiel. Sťažovateľka 1 by aj v prípade, keby k platnému uzatvoreniu kúpnej zmluvy nedošlo, bola stále právoplatným nájomcom, pretože odstúpenie od zmluvy o operatívnom lízingu nebolo podľa sťažovateľiek platné a účinné.

8. Ďalej sťažovateľky namietajú, že napadnuté príkazy neboli dostatočne odôvodnené, pretože pri ich doručení chýbala prevažujúca časť obsahu odôvodnenia (druhá strana z celkovo troch strán), a ani dodatočné doručenie príkazov zo 4. januára 2024 nemôže reparaovať postup okresnej prokuratúry.

9. Na základe tejto argumentácie sťažovateľky tvrdia, že nesprávnym úradným postupom okresnej prokuratúry a ňou vydanými príkazmi došlo k porušeniu nimi označených základných práv.

10. Sťažovateľka 2 napokon namieta aj nesprávny úradný postup polície, ktorým došlo k zaisteniu predmetných motorových vozidiel, čo podľa nej predstavuje iný zásah orgánu verejnej moci, na základe ktorého boli porušené jej práva.

III.

Predbežné prerokovanie ústavných sťažností

11. Predmetom ústavných sťažností je namietané porušenie práv sťažovateľiek napadnutým príkazom 1 a napadnutým príkazom 2, napadnutým postupom okresnej prokuratúry a napadnutým postupom polície v súvislosti so zaistením osobných motorových vozidiel podľa § 96f Trestného poriadku.

12. Ústavný súd ústavné sťažnosti predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“). Ústavný súd na predbežnom prerokovaní preskúmal, či ústavné sťažnosti obsahujú všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde) a osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na ich odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

13. Podstata základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy spočíva v tom, že každý sa môže domáhať ochrany svojich práv na súde a v prípadoch ustanovených

zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu alebo iného orgánu verejnej moci nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktoré tento článok ústavy o základnom práve na súdnu a inú právnu ochranu vykonávajú (čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ústavy). Do obsahu základného práva na súdnu a inú právnu ochranu patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v platnom právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom, ktorý predpisuje zákon (IV. ÚS 77/02). Súčasne má každý právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy, ktorý predpokladá použitie ústavne súladne interpretovanej platnej a účinnej normy na zistený stav veci (m. m. II. ÚS 153/2018).

14. Ústavný súd v súlade so svojou konštantnou judikatúrou pripomína, že v zásade nie je oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory príslušného orgánu verejnej moci, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred orgánmi verejnej moci bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu príslušný orgán verejnej moci vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (porov. I. ÚS 17/01, II. ÚS 137/08, III. ÚS 328/08, IV. ÚS 11/2010). Ústavný súd teda nie je prieskumným súdom a úlohou ústavného súdu nie je suplovať orgány verejnej moci, ktorým prislúcha interpretácia zákonov v rámci ich právnym poriadkom upravenej pôsobnosti a právomoci. Z ústavného postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať len také rozhodnutia orgánov verejnej moci, prostredníctvom ktorých došlo k porušeniu základného práva alebo slobody, resp. také, kde k porušeniu základného práva alebo slobody došlo v konaní, ktoré vydaniu samotného rozhodnutia predchádzalo. Skutkové a právne závery príslušného orgánu verejnej moci môžu byť teda predmetom kontroly vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňované a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (porov. I. ÚS 12/05, II. ÚS 410/06, III. ÚS 119/03, IV. ÚS 238/07).

15. Pri preskúvaní rozhodnutí o použití dočasných majetkových zaisťovacích inštitútov, v dôsledku ktorých je znemožnené alebo citeľne obmedzené dispozičné právo dotknutého subjektu, ústavný súd vo svojej doterajšej rozhodovacej praxi stanovil požiadavky, ktoré sú na takéto rozhodnutie kladené z pohľadu ústavnoprávneho: rozhodnutie musí mať zákonný podklad, musí byť vydané príslušným orgánom a nemôže byť prejavom svojvôle, čo znamená, že vyvedené závery o naplnení podmienok uvedených v príslušných ustanoveniach Trestného poriadku nemôžu byť v úplne zrejmom nesúlade so zistenými skutkovými okolnosťami, ktoré sú orgánom činným v trestnom konaní k dispozícii (IV. ÚS 379/03 a IV. ÚS 577/2021). Ak sú tieto požiadavky dodržané a zásah štátu rešpektuje primeranú (spravodlivú) rovnováhu medzi požiadavkou všeobecného záujmu spoločnosti, ktorý je zásahom sledovaný, a požiadavkou na ochranu základných práv jednotlivca, ústavný súd nepovažuje zabezpečenie majetku dotknutého subjektu za protiústavný zásah do jeho vlastníckych práv (I. ÚS 554/03, I. ÚS 369/03 a IV. ÚS 577/2021).

16. Rovnako je potrebné pripomenúť zdržanlivý prístup ústavného súdu k preskúvaniu rozhodnutí o zaistení nástrojov trestnej činnosti a výnosov z trestnej činnosti ako rozhodnutí

dočasnej a zabezpečovacej povahy, keďže do práv sťažovateľov sa nezasahuje konečným spôsobom (I. ÚS 264/2023, IV. ÚS 672/2022).

17. Uplatňujúc už uvedené východiská, ústavný súd napadnuté príkazy preskúmal a dospel k záveru, že ústavné sťažnosti sťažovateľiek nie sú dôvodné.

18. Okresná prokuratúra v napadnutých príkazoch poukázala na začatie trestného stíhania pre zločin neoprávneného používania cudzieho motorového vozidla podľa § 217 ods. 1 a ods. 4 písm. a) Trestného zákona, ďalej na skutočnosť, že z technického preukazu bolo preukázané vlastníctvo motorových vozidiel spoločnosťou Unicredit Fleet Management, s.r.o., a že užívateľom vozidiel bola na podklade zmlúv sťažovateľka 2 ako konateľka sťažovateľky 1. Ďalej poukázala na dlhodobé omeškanie dlžníka a predčasné ukončenie zmluvy o operatívnom lízingu, ako aj na výzvu sťažovateľke 1 a 2 na okamžité vrátenie vozidiel. Z vyšetrovacieho spisu navyše vyplynulo, že sťažovateľka 2 spoločne s manželom mali bezdôvodne a bez súhlasu vlastníka previezť vozidlá do Českej republiky na kontrolu originality, a to pravdepodobne na účel ich nezákonného predaja, v dôsledku čoho bolo po vozidlách vyhlásené pátranie. Na základe uvedeného bol podľa okresnej prokuratúry dostatočne preukázaný záver, že osobné motorové vozidlá sú nástrojom trestnej činnosti a je nevyhnutné ich zaistiť.

19. Ústavný súd konštatuje, že citované závery okresnej prokuratúry neboli vzhľadom na štádium trestného konania zo strany sťažovateľiek ústavnoprávne relevantným spôsobom spochybnené. Pokiaľ ide o námietky sťažovateľiek týkajúce sa posudzovania vlastníctva osobných motorových vozidiel a nimi tvrdenej neplatnosti odstúpenia od zmluvy o operatívnom lízingu, tieto môžu sťažovateľky uplatniť v samotnom trestnom konaní, a pokiaľ by sa s ohľadom na (ďalšie) vykonané dokazovanie javili ako dôvodné, môžu požiadať o zrušenie zaistenia predmetných osobných motorových vozidiel. V danom štádiu konania však nemožno závery okresnej prokuratúry považovať za svojvoľné či nepodložené.

20. Napokon, pokiaľ ide o napadnutý postup polície, ústavná sťažnosť v tejto časti nespĺňa náležitosti ústavnej sťažnosti. V zmysle § 123 ods. 1 písm. d) zákona o ústavnom súde ústavná sťažnosť musí okrem všeobecných náležitostí návrhu na začatie konania podľa § 43 obsahovať konkrétne skutkové a právne dôvody, pre ktoré malo podľa sťažovateľa dôjsť k porušeniu jeho základných práv a slobôd.

21. Sťažovateľka 2 napadnutý postup polície spája so zaistením osobného motorového vozidla 20. decembra 2023, k čomu uviedla, že bola podrobená „*hrubo invazívnemu zákroku*“ a následne bola „*cca 10 hodín zadržovaná na benzínovej pumpe*“, pričom jej boli napadnuté príkazy doručené bez druhej strany. Pred ústavným súdom však nijak neopísala údajný hrubo invazívny zákrok a navyše nenamieta ani porušenie svojich práv, ktoré by takýmto zásahom mohli byť dotknuté (napr. základné právo na nedotknuteľnosť osoby a súkromia podľa čl. 16 ods. 1 ústavy, prípadne základné právo nebyť mučený ani podrobený krutému, neľudskému či ponižujúcemu zaobchádzaniu podľa čl. 16 ods. 2 ústavy). Taktiež bližšie nevysvetlila, z akého dôvodu by malo byť jej zadržovanie v rozpore s ústavou či listinou a taktiež ani v tomto prípade nenamieta ani porušenie svojho práva, ktoré by takýmto postupom mohlo byť dotknuté (základné právo na osobnú slobodu podľa čl. 17 ústavy, prípadne základné právo na slobodu pohybu podľa čl. 23 ústavy).

22. Ak sťažovateľka 2 namieta, že pri prvotnom doručení mali byť príkazy neúplné (bez druhej strany), z predložených dokumentov vyplýva, že príkazy boli sťažovateľkám doručené nielen 20. decembra 2023 pri zaistení osobných motorových vozidiel, ale následne aj 4. januára 2024 na adresu sídla sťažovateľky 1. Pokiaľ ide o samotné odôvodnenie napadnutých príkazov, toto už bolo skôr zo strany ústavného súdu vyhodnotené ako ústavnoprávne akceptovateľné.

23. Vo vzťahu k namietanému porušeniu práv sťažovateľky 1 napadnutým postupom prokuratúry, výsledkom tohto postupu bolo vydanie napadnutých príkazov, proti ktorým sťažovateľka smerovala svoje námietky. Ani v tejto časti teda jej ústavná sťažnosť nie je dôvodná.

24. Vzhľadom na uvedené ústavný súd ústavné sťažnosti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti a taktiež z dôvodu podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde z dôvodu nesplnenia náležitostí ustanovených zákonom.

25. Keďže ústavné sťažnosti boli ako celok odmietnuté, rozhodovanie o ďalších návrhoch stratilo svoje opodstatnenie.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 30. septembra 2025

Ladislav Duditš
predseda senátu